

— Графинята не е умрѣла, казва му нѣмецътъ докторъ, но съпругътъ и графъ Лѣвичъ.

— Хж-а! че за туй ли трѣгна.

— За туй. Но понеже не мя пыташъ, отъ какво е умрѣлъ, казувамъ ти, че умрѣлъ отъ дама и отъ едно писмо, което приелъ малко прѣди да умре, което ще каже че е умрѣлъ отъ двѣтъ, Въобрази си горкыйтъ този мъжъ, че люби гламаво жена си, на коѣто той бѣ съвършено отвратителенъ и неносенъ. Бѣше вече отъ нѣколко врѣме боленъ въ Курляндіѣ. Той мислялъ че жена му живѣе тихо въ Парижъ и го чака да ся завърне. Но тутакъ си ся научава отъ вѣстницитъ, че графинята дошла въ Петербургъ, че побутала всяко камъче за да види императора, който, настрѣвенъ отъ прелеститъ и краснорѣчіето ѣ, простилъ дванѣсетъ Поляцы, между които и нѣкого си на име Волскый. И понеже знаелъ че ты си посѣщавалъ вечернытъ пейны кругове въ Парижъ, че си хубавецъ и съ доблестни души, и че графинята не тя гледала съ лоше око, помислилъ си че ты си ѣ любовникъ, и толкозь повече, защото тя отъ Петер-